

Uit *Nooit Gedacht* tien verhalen
uitgave van 's Heeren Loo West- Nederland

Bianca Mokkenstorm – *Tellen*

Twee mussen vlogen over het schoolplein, hun getjilp doorbrak de vroege voorjaarsstilte die bijna tastbaar was. De verlossende bel ontketende een lawine van kindervoeten. Eén paar voeten was van Ronald. Hij hield zijn rapport stevig in zijn hand geklemd, trots als een pauw.

“Ronald, kom je bij mij spelen?” Hij werd aan zijn arm getrokken door zijn vriendje. Even twijfelde hij, maar toen schudde hij zijn hoofd. Hij wilde zijn overwinning zo snel mogelijk laten zien aan zijn moeder. Nog nooit had hij een negen op zijn rapport gehad. De zon streek over zijn blonde haren, een zilte bries bracht ze in beweging. Hij genoot van zijn tocht, stap voor stap dichter bij huis.

Al aan het begin van de straat kon hij het tumult horen dat uit de geopende ramen kwam. Dennis had blijkbaar weer een van zijn buien. Ronald hoorde gebonk en gerinkel en de gillende stem van zijn moeder erbovenuit: “Niet doen, hou op! Wat moet ik nou met jou?”

Als hij vijftien rondjes om het blok zou lopen, alleen over de rode tegels en dan pas naar huis zou gaan, kwam het allemaal weer goed. Eén, twee. Eén, twee. Eén, twee. Als een volleerd soldaat marcheerde hij over de rode tegels, zorgvuldig de grijze mijdend. Toen hij eindelijk opnieuw bij de voordeur belandde, kwam er geen herrie meer uit het huis.

Hij belde hoopvol aan. Zijn moeder deed open, met de telefoon aan haar oor. Haar haren piekten alle kanten uit, haar ogen waren roodomrand. Ze keek hem aan terwijl ze het gesprek voortzette. Door de open kamerdeur kon hij de gierende ademhaling van Dennis horen, die zat uit te puffen van zijn aanval.

Hij hing zijn jas op en ging even zitten op het bankje in de hal, zogenaamd druk bezig met het ontwarren van zijn veters. Zo kon hij ongemerkt het telefoongesprek volgen.

“Nee, er staat hier dat er nog 23 andere kinderen vóór hem op die wachtlijst staan...”, ze wapperde met een papier, alsof ze het aan de onzichtbare gesprekspartner wilde laten zien. “Ja, dat kan jij makkelijk zeggen, maar ik ben aan het eind van m’n Latijn. Dit gaat niet meer Jaap, echt niet. Die jongen is niet langer te houden thuis. We moeten het er vanavond echt over hebben.”

Ronald zag op zijn moeders gezicht een blik die hij al vaker had gezien, het leek net of er een grijze wolk overheen trok.

“Dit meen je niet. Kom je niet thuis eten, moet je weer de hele avond vergaderen? Nou, dan zoek ik het zelf wel uit.” Ze kwakte de telefoon neer, trok in één beweging haar jas aan en gooide de deur met een knal achter zich dicht. Hij hoorde haar met piepende banden wegrijden. Daar zat hij dan, alleen in huis met Dennis. Niet bang zijn, besloot hij. Hij was nu de man in huis.

Aarzelend stapte hij de woonkamer in. Zijn broertje zat scheef in zijn rolstoel, zijn borst schokte nog wat op en neer. Op de grond lagen geknakte bloemen en brokstukken van een vaas. Een laatste zonnestraal liet een plas water glinsteren op de plavuizen.

“Kom maar Dennis, we gaan tv kijken,” fluisterde hij. Hij sjarde wat aan het zwetende lichaam, zodat hij de gordels vast kon klikken. Hij haalde de rolstoel van de rem zoals hij het zijn moeder al zo vaak had zien doen. Zo’n ding was zwaar zeg! Hij duwde uit alle macht om het gevaarte voor de televisie te krijgen en zette het toestel aan. Dennis leek de avonturen van Tommie en Pino te begrijpen, al zou niemand ooit weten of dat werkelijk zo was.

Ronald ging naast Dennis zitten en nam een klamme hand in de zijne. Een traan trok een natte streep over zijn wang. Hij hoorde niets van de kinderliedjes, hij hoorde alleen maar de getallen in zijn hoofd. Misschien, heel misschien, als hij tot vijf miljoen zou tellen, zou het allemaal nog goed komen.